

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 522/2021
20.05.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгомира Милојевића, председника већа, Биљане Синановић, Радмиле Драгичевић Дичић, Радослава Петровића и Мирољуба Томића, чланова већа, са саветником Андреом Јаковљевић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Гвоздена Гргура, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Зрењанину К 385/19 од 10.07.2019. године и Вишег суда у Зрењанину Кж1 227/19 од 09.03.2021. године, у седници већа одржаној дана 20.05.2021. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Гвоздена Гргура, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Зрењанину К 385/19 од 10.07.2019. године и Вишег суда у Зрењанину Кж1 227/19 од 09.03.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Зрењанину К 385/19 од 10.07.2019. године окривљени АА оглашен је кривим због кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 1. Кривичног законика па је осуђен на казну затвора у трајању од 6 месеци, у коју му се урачунава време проведено у притвору од 15.06.2019. године до 10.07.2019. године.

На основу члана 89а Кривичног законика окривљеном је изречена мера безбедности забране приближавања и комуницирања са оштећеном ББ тако што му је забрањено да се оштећеној приближи на удаљености мањој од 50 метара, осим у случајевима када преузима и враћа децу ради виђења, као и да оштећену узнемирава у трајању од 1 године, рачунајући од дана правноснажности пресуде, с тим што се време проведено у затвору не урачунава у време трајања ове мере.

Истом пресудом окривљени је обавезан на плаћање судског паушала у износу од 5.000,00 динара, у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде под претњом принудног извршења, док је ослобођен плаћања трошкова кривичног поступка на име ангажовања браниоца по службеној дужности, који трошкови падају на терет буџетских средстава.

Оштећена ББ је ради оставривања имовинскоправног захтева упућена на парницу, док ће о трошковима оштећене, на име ангажовања пуномоћника, суд одлучити посебним решењем.

Пресудом Вишег суда у Зрењанину Кж1 227/19 од 09.03.2021. године, делимичним усвајањем жалбе браниоца окривљеног, преиначена је првостепена пресуда, у погледу одлуке о казни па је окривљеном за кривично дело за које је првостепеном пресудом оглашен кривим изречена условна осуда, којом му је утврђена казна затвора у трајању од 6 месеци и истовремено је одређено да се иста неће извршити уколико окривљени за време проверавања у трајању од 2 године не учини ново кривично дело, док је у преосталом делу жалба браниоца окривљеног одбијена као неоснована и првостепена пресуда у непреиначеном делу, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног АА, адвокат Гвозден Гргур због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП и због повреда закона из члана 439. тачка 1) ЗКП и из члана 441. ЗКП са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев, укине побијане пресуде и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање или да побијане пресуде преиначи и окривљеног ослободи од оптужбе због кривичног дела које му је стављено на терет.

Врховни касациони суд је на основу члана 488. став 1. ЗКП доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, па је у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство у смислу члана 488. став 2. ЗКП, није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости, те је након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, је неоснован.

Бранилац окривљеног АА правноснажне пресуде побија због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП наводима да дело које је описано у изреци правноснажне пресуде по закону не представља кривично дело, јер радња за коју се окривљени у конкретном случају терети није предузимана у континуитету, већ је предузета само једном и није таквог интензитета да може значајније угрозити душевни мир и спокојство оштећене.

Код кривичног дела насиље у породици из члана 194. Кривичног законика ради се о такозваној „последичној радњи“ извршења, која садржајно може бити различита, али се мора тумачити у контексту начина извршења наведених у члану 194. став 1. Кривичног законика – као примена насиља, претња да ће се напасти на живот или тело или дрско или безобзирно понашање, којим учинилац угрожава спокојство, телесни интегритет или/и душевно стање члана породице. Радња извршења предметног кривичног дела одређена је трајним глаголом, па се у смислу одредбе члана 112. став 30. Кривичног законика сматра да је дело учињено ако је радња извршена једном или више пута, из ког разлога је, за постојање дела без значаја што се у конкретном случају радило о једнократном поступању окривљеног.

Сходно томе окривљени је, супротно наводима захтева, на начин описан у изреци првостепене пресуде, описаним радњама извршеним у једном догађају дана 15.06.2019. године (...вређао оштећену...говорећи јој да је курва и да има трипер... претио речима .... Ако те нико није убио, ја ћу те убити!...) претњом да ће напасти на живот и тело и дрским и безобзирним понашањем угрозио спокојство и душевно стање члана своје породице - бивше супруге са којом има заједничку децу и тиме остварио сва битна обележја кривичног дела из члана 194. став 1. Кривичног законика, како објективна обележја која се односе на радње окривљеног, тако и субјективна обележја дела која се тичу урачунљивости и умишљаја (свести и воље) окривљеног за извршење дела, који укључује и свест о забрањености дела.

Стога су наводи захтева да су побијане правноснажне пресуде донете уз повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, јер дело за које је окривљени оглашен кривим није кривично дело, оцењени као неосновани.

Побијајући правноснажне пресуде због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП бранилац окривљеног истиче да се на извештају Центра за социјални рад Житиште број 561-389/19 од 19.06.2019. године пресуде не могу заснивати, јер је сачињавањем тог извештаја Центар прекорачио овлашћења и преузео улогу суда унапред инкриминишући окривљеног и исти је при томе заснован на исказу оштећене и сачињен по налогу јавног тужиоца, који је директно заинтересован за исход поступка, а поред тога, начин његовог прибављања не може се подвести под неку од доказних радњи предвиђених ЗКП.

Изнете наводе захтева Врховни касациони суд оцењује неоснованим.

Одредбом члана 2. став 1. тачка 26) ЗКП прописано је да је „исправа“ сваки предмет или рачунарски податак који је подобан или одређен да служи као доказ чињенице које се утврђују у поступку (члан 83. став 1. и 2.).

Чланом 7. став 1. Закона о спречавању насиља у породици прописано је да су за спречавање насиља у породици и пружање заштите и подршке жртвама насиља у породици и жртвама кривичних дела одређених овим законом надлежни полиција, јавна тужилаштва, судови опште надлежности и прекршајни судови, као надлежни државни органи и центри за социјални рад, као установе.

По налажењу овог суда, извештај Центра за социјални рад Житиште број 561-389/19 од 19.06.2019. године, сачињен је од стране овлашћене институције коју оснива Република Србија, Аутономна покрајина Војводина - Центра за социјални рад Житиште и водитеља случаја дипломираног психолога ВВ, у складу са одредбама Породичног закона и Правилника о организацији и нормативима и стандардима рада Центра за социјални рад, који сам по себи, нити по начину прибављања није у супротности са Закоником о кривичном поступку. При томе, овај извештај сачињен је на основу разговора са оштећеном ББ, те изјаве оштећене, дате на записнику пред тим центром, у оквиру обраде случаја, а не на основу наредбе јавног тужиоца, како то бранилац окривљеног неосновано истиче и односи се на социјално и породично стање и у њему је наведено да је оштећена раније већ пријављивала окривљеног због психичког насиља, да јој окривљени прети и да је вређа преко друштвених мрежа, оптужујући је да га vara и да се виђа са другим мушкарцима, да не може да прихвати да су разведени и да је критикује у вези са подизањем деце, те да постоји ризик од даљих свађа и

конфликата и висок ризик да се насиље понови, као и да јој је критичном приликом претио и говорио јој увредљиве речи, без навођења било каквих даљих околности везаних за критични догађај.

Имајући у виду да је предметни извештај Центра за социјални рад сачињен од стране стручног лица и у свему према правилима струке и представља исправу издату од стране надлежног државног органа у законом прописаној процедури, која је у смислу члана 2. став 1. тачка 26) ЗКП подобна да се користи у кривичном поступку, то наведени доказ не представља незаконит доказ у смислу навода захтева за заштиту законитости, посебно имајући у виду да управо из напред цитиране одредбе Закона о спречавању насиља у породици (члан 7.), произилазе овлашћења у погледу сачињавања извештаја овог органа као мишљења у поступку процене ризика непосредне опасности од насиља у породици.

Стога Врховни касациони суд неоснованим оцењује наводе из захтева браниоца окривљеног да су правноснажне пресуде донете уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП односно да се правноснажне пресуде заснивају на недозвољеном доказу.

Осталим наводима захтева бранилац оспорава разлоге другостепене пресуде, истицањем да су исти паушални, чиме по оцени Врховног касационог суда, бранилац указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП.

Такође, бранилац окривљеног, као разлог подношења захтева за заштиту законитости истиче повреду члана 441. ЗКП, коју не образлаже и не одређује навођењем конкретног става, већ само указује да се односи на „неправилну одлуку о кривичној санкцији“, због чега Врховни касациони суд налази да бранилац као разлог подношења захтева заправо истиче повреду члана 441. став 1. ЗКП.

Међутим, битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, као и повреда члана 441. став 1. ЗКП, у смислу члана 485. став 4. ЗКП, не представљају законом дозвољене разлоге за подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и његовом браниоцу, па се овај суд у оцену истих није упуштао.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је захтев за заштиту законитости оценио неоснованим и, на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник,
Андреа Јаковљевић, с.р.**

**Председник већа-судија,
Драгомир Милојевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић